

Tóalmás, ahol én születtem

Elmerengve állok szülőfalum földjén,
Távrolról a Mátra csúcsa köszönt felém.
Hogy hol vagyok? Elmondani csak úgy tudom én,
Ha körbejárok a gondolat szekerén.

Keletről indulok, hol a Jászság csücske határunkig ér,
Olykor homokesőt is hoz a keleti szél.
Északon a Gödöllői- dombság már előbb síkságra tér,
Lassan táplálja nyugodt kis patakunk vizét,
Mely keletre haladva a kaszálót vágja szét,
S itatja a szomjazó madarak seregét.

Tőlünk nyugatra a Tápió vize két óra járásnyira csillan,
Ritkán, de akkor megduzzadva, medréből kilépve rohan.
A kátaí vidék, mint nagy rajzlap délen terül el,
Rajta a természet rajzolta képeivel.

Ez a hely ahol én születtem,
Itt ringott bölcsőm, s talán itt lesz sírhelyem.
Ide köt ezernyi gyermekkori emlék,
S most visszaforgok a merengésvarázsolt időkerék.

Látom a szőlősben a harkályt, mely kopog szaporán,

A kissé odvas almafán.

Hej, a cseresznyefa, melyre sokszor másztam én,

S madarakkal osztottam a roppanós cseresznyén.

Emlék azért a télről is maradt,

Sokat tudna mesélni a szánkózásra fogott Hombár- és Mészár part.

Él még a Bóc- kert. - Játékaink hallgatag tudora,

Bár sokat kizavart bennünket az „Öreg Buza”.

Kristálytisza vizet adott a kerek- és malomkút,

Oltott szomjunkkal könnyebb volt a továbbút.

Az idillt fölöttem elhúzó repülő robaja robbantja szét,

A mába forgatja az eltévelyedett idő kerekét.

A mai valóság talán már nem olyan szép,

De szívemben megmarad a régi kép.

Pásztor János

Tóalmás

2003. 05. 24.

ÉN

Születtem kilencszáznegyvenhat küszöbén,

Hó borította fagyos telén.

Első szülött fiúként egy paraszt család ölébe,

Szüleim nagy-nagy öröme.

Négy év múlva egyeduralkodásomnak húgom vetett véget,

Kiegészítve jöttével az idilli családi képet,

Iskolás korom kezdetén apai nagyanyám elszállt a felhők fölé,

Az égi paradicsomban nagyapám, fogadni ment elé.

Az anyaiak jóval később mentek el,

Mégsem halmoztak el szeretetükkel.

Édesanyánk talán mindent pótolta,

A szeretettel soha nem spórolt.

Aztán lassan teltek, múltak az évek,

Befejeződött az itthoni iskolás élet.

Nem volt megállj, volt folytatás,

Pesten kezdődött el a továbbtanulás.

Tanulmányaimat a vas vonzása fonta körbe,
Mindig megfogott a belőle alkotott görbe.
Kiskoromtól hatott rám e ragadós métely,
Felelős a közeli üllőpengetős, csillagszórós kovácsműhely.

Életemben voltam én is katona,
Nem baj, ez férfiember sora.
Állandóan körül vett az éltető munka,
Kezem mindig nyugodtan simult a vasra.

Füstös fekete vonat vitt, hozott haza,
Mígnem egyszer elém toppant egy szőke csoda.
Hangja, kacaja engem elrabolt,
Hosszú haja örökre körbefont.

Bennünket is elért a gyönyörű nász,
Szerelmünkből teremtődött két szép kalász.
Fiú a nagyobb, szemünk egyik fénye,
Leány a kisebb, szemünk másik fénye.

Családi fészünköt nem dúlták szét vad viharok,

Voltak azért borúk és voltak kacajok.

A mi fészünkéből már kiszállt fiunk,

Kit párjával, mindig visszavárunk.

Szüleim már a csillagokkal járnak,

Odafönn bizton rólunk Hozsannáznak.

Szemeikkel lépteinket vigyázzák,

Kezeiket védően fölénk, szélesre tárják.

Hozzánk érkezett még, egy- egy csoda,

Született nekünk két szép, fiú unoka.

Jöttük olyan volt, mint fának a friss hajtás,

Szomjazó embernek az üde forrás.

Hajammal, az eróm is őszül már,

Egyszer majd elrepül a fecske madár,

Hogy ezután mi lesz a folytatás?

Talán majd egyszer megírja valaki más.

Pásztor János

Tóalmás

2005. 05. 31.

Régi udvar egy napja

Vége az éjnek hajnalodik

Egy falusi udvarban kakasszó hallatszik.

Négy óra! Riad fel álmából a gazda,

Aztán csak magában mormolja,

Olyan pontosan szól, mintha ébresztő volna.

A gazdasszony is ébred, fölül az ágyban,

Reggeli imát mond el csendesen magában.

Kibontott, hosszú haját fésülgeti,

Majd befonva, kontyba tekergeti.

Csendesen öltözik, hogy ne rezdüljön semmi,

Az alvó gyerekeket kár lenne zavarni.

Az ura már az udvarban tényked,

Hú kutyája a farkát csóválva utána lépked.

Éhesen nyerít fel a sárga kanca,

Mellette a deres hosszú farkával a legyeket hajtja.

A három hetes borjú anyját bökdösi,

Ő megadva magát, tejet ad neki.

A munka a szokott mederben halad,
Egymás után enni kap az éhes jószág had.

Az ember eteti a teheneket, lovakat,
Az asszony a disznókat, szárnyasokat.

Szól a harang; Hét óra,
Hamisan harsan fel a tehenész trombita.
A nyitott kiskapukon át csordába verődnek a marhák.
Utcáról, utcára gyűlnek a csordás szeme előtt,
Míg el nem érik a közös legelőt.

Az udvarból most a mangalica kel útra,
Hívja őt a tehén tülökből tákolt kanász duda.
Néha a kanász ostorát csattogtatva,
Puli kutyáját küldi ostromra,
Hogy célba érjen a rábízott csorda.

A kiskapu nyílik újra,
Totyogva indul el vagy tizenhárom kacska,
A fáluszéli kis patakra.
A Gácsér vezetésével egymás után sorban,
Talpuk nyomot hagy a porban.

A gyerekeket riadtan kelti a kakukkos óra,
Már öltöznek és iszkolnak az okosító iskolába.

Az édesanya hangjával simogatva,
Egy-egy jó szóval engedi őket útra.

Aztán fordul is vissza sebtében,
Hogy a früstököt az asztalra tehesse idejében.
Az édesapa már vizet húz az itató vályúba,
Hogy lovait indulás előtt megithassa,
Majd früstökölni indul a házba.

Mind a ketten csendesen esznek,
A napi munkáról szót alig ejtenek,
Gondolatuk együtt forog,
Jól tudják mi a soros dolog.

Lovait megítatva kocsira ülve
A határba indul a gazda,
Már türelmetlenül várja őt a munka.
A gazdasszony térül, fordul a konyhában,
A napi ebédet főzi ő javában.

Úgy tizenegy óra tájban pergő dobszó hallatszik az utcában,

A dobszó hangja hívogató,

Megérkezett a kisbíró.

„Közhírré tétetik” !- kezdi mondókáját,

A köré csoportosult asszonyok csendesen hallgatják.

Gazdasszonyunk a híradás végén sietve indul vissza a portára,

A frissen főtt ebédet batyuba rakva, gyalog indul az urához a határba.

Mikorra megkondul a déli harangszó,

Az ebéd kibontva gőzölög, illata oly csalogató.

Ebédelnek, majd egy kurtát pihennek,

Így délután is a munka farkasai lesznek.

A gyerekek már otthon vannak,

A holnapi napra tanulnak,

Majd, ha e fő dolgukkal végeznek,

Azért a portán egyet s mást tesznek.

A nagyfiú fogadja, rendezi a hazatérő állatokat,

A kislány a szárnyasokat, majd összeszedi a tojásokat.

Este hat óra, a szülők lovas kocsival érnek az udvarba.

A fiú apjához sietve segít, az egész napról előadást kerekít.

A kislány a konyhában anyjával licseg-locsog,

Ő is tudja vacsorát készíteni asszony – dolog.

Az esti harangszó a nyolc órát jelzi,
A család a vacsoráját költi.
Lefekvés előtt közösen mondják el az esti imát,
Lelkükben megnyugodva várják az éjszakát.

Egy távolabbi utcában búsan bűg egy tárogató,
A falusi csendben kristály tisztán hallható.
A családra a mozdulatlan csend telepszik,
A régi udvar egy napja elszenderedik.

Pásztor János

Tóalmás

2005. 02. 20.

Régi Bócz- kerti séta

Azóta már kétszázat léptek az évek,
Amikor Tóalmás szélén a Bócz- kert megszületett.
Erdély szülöttje volt az alkotó, a Bócz nevű kertész,
Műve most is áll és él, pedig már sok gazdát cserélt.

Keserű és édes titkokat rejtenek az ősi fák,
Melyek e tiszta levegőt lehelő óriás tüdőt alkotják.

Bokrok és virágok bújnak meg alattuk,
Sokféle madárfészek ringatózik rajtuk.

A kert és kapuja, mint két édes testvér,
Vigáznak egymásra megmaradásukért.
A kapu csodálatos kovács remekmű.
Sok gondja lehetett, de úgy látszik, mégis örökéletű.

Látott grófot, bárót, „bolond kisasszonyt”,
Ki kilovagolva, a játszadozó gyermekek közé,
Filléreket, aprópénzt szórt.
Majd amikor ártatlanul a filléreket kapkodni kezdték,
Ördögi kacajt hallva, a lovaglóostort a hátukon érezték.

A kapu becsukódott, a rossz emlék kint maradt,
Vezettek, vezetnek az utak az árnyas fák alatt.
Elénk állva megálljt parancsol egy hatalmas platánfa.
Mögötte pihen a kastély, a „kert” Királya.

A kastély öccse a kertnek, mert csak százötven éves.

Ötven szobát rejtenek falai, belső lépcsője míves.

Két háború rohant el mellette, egetverő,

De védte a szerencse, Fridl Richárd meg Buza Jenő

Megélt pompát, ínséget, gazdagságot,

Szolgált bárót, grófot, cselédet, úri vigasságot.

Hallott önfeladt gyermekzsivajt, kacagást.

Csendben szemlélte a nemzet színészének játékát.

Mert olykor a filmgyártók is falai közé költöztek,

Erről tanúskodnak a „Tizedes meg a többiek”.

Hatvan hold, felette egészséges légtér,

A csónakázó tó a kastély előtt kényelmesen elfér.

Belőle csörgedező kispatak iszkol,

Távolabb ketté válva szigetet zárol.

A mellette haladó sétálót megállítja,

Tovább haladását a hídja biztosítja.

Jobbra az ózonra vigyáz a dús növényzet,

Balra a nagy tisztáson a napsugár fűrészfűt kerget.

A kert északi széle a Hajta- patakkal ölelkezik,

Belül a- ki tudja miért így hívott- „Szamár út” a fák közé telepedik.

Kis fenyves és más fák takarják az utat,

Itt- ott engedik benézni a kíváncsi napsugarakat.

Az út a szemben fekvő akácosba vész,
Mely a görnyedt hátú dombról a Várhegyre néz.
Télen a dombról szánkók is siklottak a mélybe,
A rajtuk lovagló gyermekek nagy örömére.

A sétának vége lesz, az út kifelé vezet,
De hívogat még egy Ú- alakot formáló épület.
Hajdan, nemes paripák szállása volt.
Regéjére a múltó idő, felejtő avart kotort.

A madarak trillázva, elköszönnék,
Mintha emlékeztető strófát küldenének.
Az árnyas fák a kapuig kísérnek,
Tiszta levegőt az észak-nyugati széllel küldenek.

Pásztor János

Tóalmás

2010.02.19.

Kispatakunk

Kispatakunk csendesen kúszik felénk,
Hang nélkül, puhán, mint az óz, mely erdei tisztásra lép.
A Bócz- kert falához simulva kissé balra kanyarodik,
A nagy fák árnyékával egy röpke pillanatra betakarózik.

Napsütötte medrében óvatosan, tovább ér.
Kissé jobbra kanyarodva, mint a görbe hátú kenyér.
Ó a gyermekkorom patakja a réten nagyot nyújtózott,
A közepébe nőtt nádasra hosszan báméskodott.

A neve csak annyi volt, hogy a patak.
A nádashoz érve, hullámokat a halcsíkok csaptak.
Vidáman fickándoztak, mert a medre nem volt szoros.
Az emberek úgy mondták halat adott a Csíkos.

Egyenesen szalad tőlünk messzire,
Mohón kebelezi be őt, a Tápió vize.
A térképre már új nevet rajzoltak,
Jó helyen jársz, ha azt látod, Hajta patak.

Életéről még egy kis leltárt készítek,
Mert voltak boldog napok, és voltak vészek.
Hogy volt vésznap, két híd is a tanúja,
Két emberi életet követelt a víz Ura.

E fertályon három híd áll, átterpesztve rajta,
A harmadik elődjét, a nagy árvíz felfalta.
Egyszerre megvadult, mint a felbőszült bika, jött felénk,
Mire megnyugodott, a hídból nem volt más csak törmelék.

Szép idők is voltak hosszú éveken át,
Langyos vizében láthattunk sok kacsát, libát.
A háború alatt a közepére egy bomba, nagy gödröt ásott,
Sokáig ez jelentette nekünk a hús strandot.

Kissé lejjebb, a fák tövében, keserű szagú kender ázott,
Amiből az asszonyok szőtték a színes házi pokrócot.
Nagy kosarakkal indultunk a halászatra,
Jót neveltünk, ha nem hal akadt, hanem varangyos béka.

Kemény teleken a vize végig befagyott,
Így őrizte meg számunkra az élő világot.
A szánkó, bakancs és korcsolya, csak úgy csúszott rajta.
Messzire elhangzott a vidám gyerekek kacaja.

Nincs már kender, nincs már fürdőző házi szárnyas,
Mély, szűk medrében mutogatja magát,
Egy-egy szál nád...., volt itt nádas.
A jóízű kút is elbújt mellette a parton,
Mely hosszú ideig jelezte, itt élt egy malom.

Pásztor János

Tóalmás

2009.01.06.

A Malom

Falunk szélén volt egy malom,
Molnárjának birodalom.
Piffkó Úrnak tulajdona,
Lisztté vált ott, sok jó búza.

Vize is volt, jó artézi,
Szomjas embert megigézi.
Be- betértek megpihenni,
Kulacsokat megtölteni.

De az évek gyorsan teltek,
Megunták a malomkövek.
Szétgurultak, messze mentek,
Kereshetjük hült helyüket.

A jó víz is meggondolta,
Visszabújt a hosszú lyukba.
Unokákkal el- elmennék,
Nem maradt más, csak az emlék.

Pásztor János

Tóalmás

2005. 06. 08.

Ozsváth malma

Falunk közepén állt egy kicsiny kis malom,
Gép hajtotta, ebből volt a bonyodalom.
Mert előző életében kötődős ló lehetett,
Parancsszóra elindulni nem is mindig szeretett.

Aztán ilyenkor a gazda, addig csiklandozta,
Míg a gépet, búzát őrölni, csak-csak elindította.
Közben egyre azt hajtotta, megyen az, „ha beindul” ,
Félve attól, hogy a várakozók sora megritkul.

A malom, a gazdája is régen az igazak álmát alussza,
De emléke, mondókája elterjedt, a szél szerteszét hordta.
Azóta, ha valami tetszetős csodabogár jön be a faluba,
A köznép így mondja: „megyen az, mint Ozsváth malma! ”

Pásztor János

Tóalmás

2005. 06. 09.

Kiss kovács műhelye

Feledőbe merülő idő filmje pereg előttem le,
Felsejlik benne Kiss János kovácsműhelye.
A tóalmási Rákóczi úton, hol a Tánecsics utca nekiszalad,
Árulkodik a megkopott, tekergő filmszalag.

A kerítés előtt háromkerekű stráfkocsi áll,
A negyedik kerék valahol bolyong, vagy a tilosban jár.
Cégér nincs, nem is kell,- mondja a mester.
„A jó gyümölcsre az ember, anélkül is ráismer.”

A belépés akadálytalan, a kapu mindig nyitva áll,
Kinek dolga van ott, gyorsan betalál.
Az udvarra a hatalmas eperfa árnyékot borít,
A kíváncsiskodó napsugarakból sokat kiszorít.
Eső sem zavarhat meg egy-egy lópatkolást,
A műhely mellett lévő fészker nyújtja a biztosítást.

Ha belépsz, apa és fia, a két kovács fogad,
Örömmel teszik, ilyenkor nekik munka akad.
A hozzáértőknek lenyűgöző a látvány,
Amit bent látsz, semmi sem hamisítvány.

A falon sokféle fogó vár a pillanatra,
Hogyha kell, bilincsként simuljon a forró vasra.

A fal mellett ül a kohó, a kürtővel,
Alatta a fújtató, váltakozó széllel.

A műhely közepén egy hatalmas tőke a földön terpeszkedik,
Rajta az üllő, mint erős bikán a szarv, kényesen meredezik.

Az üllőn a vezető kalapács csendesen pihen,
A tőke mellett a nagykalapács morcosan figyel.

Figyel, mert a fújtató, a széllel a tüzet egyre csak haragítja,
A tűz vörös nyelvével az ölében lévő vasat körbe- körbe nyaldossa.

Hiccel a vas!- szól az idősebbik kovács,
S az üllőn máris csengő hangú táncot jár a vezető kalapács.
Egy alkalmas fogó markolja a duzzogó vörös ábrázatú vasat,
Az üllőre téve a vezető kalapács ütemesen oda- oda csap.

A ráverő kezében a nagykalapács lomhán emelkedik magasra,
Nagy pofonokkal súlyt a vörös arcú vasra.
Mikorra a vasnak elmúlik a mérge,
Olyanná alakul, ahogy a megrendelő kérte.

A filmszalag elfogyott, lepergett,

Elaludt a tűz, nem ad már meleget.

Az udvar már mást szolgál, tele megbúvó kovács emlékekkel,

Az arrajáró már nem találkozik elkészült termékekkel.

Pásztor János

Tóalmás

2007. 11. 25.

Az Én Iskolám

Az én alma materem a tóalmási iskola.

Az első nap várt néhány meglepetés, sok-sok csoda.

Egy néni beszélt, mi csak néztünk,

Hogy miért kell ott ülni, nem értettük.

Mókásnak találtuk, amikor rajzolt,

Szerintünk egy nagy, fekete deszkára,

Majd egy darab ronggyal letörölte,

Megint rajzolt és azt is letörölte.

Később világosodott csak meg, mint a hajnalhasadás,

Az a néni a Mohácsi tanítónéni, akin múlik,

hogy megy a betűvetés, az olvasás,

meg, hogy egy meg egy az mindig kettő,

és soha nem lehet más!

Az alsó tagozatban berepültük,

mind a négy tóalmási iskolát.

Szálldostunk erre - arra,

mint a fészket vesztett kismadár.

Falaik, ránk biztonsággal vigyáztak,

Bár a gázolajjal beöntött nehéz szagú padlójaik

kellemetlen emlékei, mint kőszikla a szirten,

bennünk örökre megmaradtak.

Tanítóink is évente változtak,

mint a négy évszak.

Másodikban Kunglné kedves Katinéni,

Harmadikban a kissé morcos Tóthné tanítónéni,

Negyedikben ránk talált a határozott,

Palóczné Ibolya tanárnő,

Az iskola befejezéséig ő maradt az osztályfő.

Hatodikban az új emeletes iskola fogadott,

Szép új termekben szippanthattuk be,

a tudásunkat bővítő tananyagot,

mint a fű a friss harmatot.

Tanáraink árasztották felénk a szellemi muníciót,

Bizony megbüntették a rosszul fogadót.

Értünk voltak szigorúak,

Értünk lelkesedtek,

Büszkék voltak, ha diákjaik,

Egyenes gerincűek lettek.

Ezért kellett őket sorba ide szólítani,

A képzelet dobogójára állítani.

Vecserka igazgató úr, volt a történelem szigora,
Még most is sorjázik bennünk a fontos évszámok sora.
Dózsa tanár úrnak, üzenem az örök nyugalomba fel,
A Pitagoras- tétel még most is megy.
Elbűvölt Mohácsi tanár úr igaz meséje a növényekről,
Mintha tükröt látnánk, úgy néznek a kertekből.
Palócz tanár úr táplálta a fizika regéjét,
Ő magyarázta el Archimedes törvényét.
Tátos és Czétényi Gyula tanár urak kísérték az irodalomba,
Irányították figyelmünket Petőfire, Móriczra, Aranyra.
Ének órán nyikorogtunk, mint a kenetlen ajtó,
Baráti tanárnő kezében máris gyásztáncot járt a nádpalca vagy a hosszú vonalzó.
Kungl tanár úr valotta: „Ép testben van, ép lélek”!
Büntetést írt ki ,ha valaki a tornafelszerelést nem hozta el.
Ibolya tanárnő kedves véencei voltunk,
az ő óráin festettünk, rajzoltunk.

Tőlük kaptuk, kaptam az alapvető alapos tudást.
Jó szívvel mondtam mindig,
Tóalmáson áll az alma materem, az Én Iskolám.

Pásztor János

Tóalmás

2012.10.19.

Dalok a tóalmási utcákon

Leszállt a nap, fáradtan bújt a földbe
Szikrázóan fénylő sugarait is magával vitte.
A hold sápadtan, álmosan ballagott helyébe,
Hogy a sötétséget ez éjszakára pihenni küldje.

Mert a sötétség most elúzni való,
Egy csendes utca kiskapuja előtt.
Ahol a borostyán a kapu oszlopán körbenőtt,
Összegyűltek a lányok és ajkukon felelendül a nótaszó.

Kristály hangjukat a holdfényes est a hátára veszi,
A falu poros utcáin a csöndben körbe viszi.
Az udvarok bezárják, majd tovább engedik,
Hogy mindenki hallja, a köves főútra terelik.
A kis ablakok mögött alvók is dúdolják,
Bár ők álmukban angyali hangoknak gondolják,
A nótaszó egy pillanatra megáll,
Mert szembejövő legény nótára talál.

Pelyhedző állú legények összekapaszkodva,
Ballagnak az úton és ajkukról csakúgy zeng a nóta.
Pillanatnyi szünet, és egyikük mondja, halljátok?
A kis utcában már kinn ülnek a leányok.

A lányi nótaszó megfordul és vezet, mint fényes csillag,
A legények utána sietnek, már egyikük sem ballag.

A nótázás új szárnyakra lelt,
Gyorsan a lányi nótaszó után kelt.

A kiskapu elé érnek a legények,
Sikkantanak örömben a leányok.

Az öreg hold szól a szélnek,
Úgy látom, már lesznek új párok.

Ajkukon szerelemről szóló új nóta csendül,

Még a szél is simogatóvá szenderül.

Táncoló párok alakulnak tüstént,

Dalolnak, táncolnak az éj leplében,
Még a hold is gyönyörködik a látvány örömében.

Elfárad a vénhold, csukogatja a szemét,

A hajnalcsillag átveszi az ő szerepét.

A lányok a legényektől elköszönni készülnek,
A hajnalcsillag hozta el a búcsúperceket,
Elhalkul a nóta, megáll a tánc, lopva csattan a csók.
Az utcákra csend hull, bezáródnak az ajtók.

Emberi történet, régről szóló,
Fölváltotta az embertelen fényben vergődő disco.
Az unoka nem érti, mi volt abban varázslat,
Hogy dalok lepték el a tóalmási utcákat.

Pásztor János

Tóalmás

2009.01.04.

Hívatlan Látogató

A falunktól távolabb eső, művelt földek felé haladok,

A hátam mögött egyre csendesebben kiabálnak az autó- motorok.

A hídhöz érek, alattam a kis patakunk, mint eldobott cérnaszál kanyarog,

A mellette őrtálló nagy fa észrevétlenül fanyalog.

Vállaimra az egyre sűrűsödő, szürke köd ül,

Talpaim alatt a fehér hótakaró, kelletlenül megkövül.

Később, mint akire rászóltak, hirtelen megállok,

Körbe nézve áthatolhatatlan ködfalat találok.

Szemem előtt a köd lassan, hallgatag, nagy szobává tágul,

A mozdulatlan fákra, mint kézre a kesztyű, ezüstösen simul.

A rétisas is egyedüli őrszemként- e látomásra vigyáz,

Alszik a szél, a tél hideg szelleme, most tollaiból semmit sem mintáz.

Úgy érzem a mennyei békesség kapujában állok,

Mint bárányokra a farkasok rámtörnek zavaró gondolatok.

Azt súgják, hogy itt hívatlan látogató vagyok,

A tanácsadókkal nem törődve mégis elindulok.

Belépek a csendbe, hol minden nyugodt,
Lábujjhegyen járok így zajt nem csapok.

A csend hol a szív hangja csatazaj,
A levegővétel vihartól zúgó erdei moraj.

Az emberi agy görcsökből kinyújtózásra ébred,
Mint a szél mely, fagyos télből, napsütötte tengerpartra téved.

Ilyenkor vágat megmászhatatlan, sziklás bérceken át,
Síkra érve megnyugodva érzi-e mező hatalmát.

Mámorít- e ködfalakkal határolt, hallgatag szoba,
Mégis nyugtalanít, mert nincs se ablaka, se ajtaja.

Mozdulatlan, lábaimnak indulást parancsolok,
Hallgatok a sűgókra, hogy itt hívatlan látogató vagyok.

Pásztor János

Tóalmás

2008. 01. 19.

Halottak napján

Belépünk a tóalmási temető kapuján,
Hallgatag fényességgel fogad a síri világ.
Érezni a lelkek üdvösségéért gyújtott mécsesek melegét,
Melyek enyhítik a sírokat fedő,
Szeretteinkért az élők szemének állított,
Rideg kövek hideg lehelletét.

Ó mennyi lélek lebeg-e sírtenger felett,
Melyek várják az emlékezni kilátogató szíveket!
Apák, édesanyák, testvérek, rokonok, barátok,
Örök vőlegények, örök menyasszonyok,
Hitvesek, kik átlépték az örök boldogság Mennyei kapuját,
Már birtokolják Isten utolsó akaratát.

Csak mi földi halandók érezzük a szívszaggató hiányt,
Amióta lelketek az égbe szállt.
Mégis jövünk feltépni lelkünk sebét,
Engesztelő imával csillapítjuk szívünk zendülését.

A virágokkal erősítjük a reményt,
A mécsesekkel a lelkek melegségét, hogy
Halottak napján egybeforrjunk,
Az emlékeinkkel, együtt barangoljunk.

A könnyek felszáradnak,
Kiapadnak a zúgó könnypatakok,
A szívszorító emlékező találkozás után,
Csendesen kilépünk a tóalmási temető kapuján.

Pásztor János

Tóalmás

2012.04.23.

Álom a falunkról

Álmodtam a múltunkról,

Álmodtam a falunkról.

Sétáltam a csendes, akáclombos utcák mentén,
Tikkasztó nyári melegben, porlepte utak szélén.

Zümmögő legyek, darazsak cikáztak körülöttem,

Rájuk kevés figyelmet szenteltem.

Tovább haladván figyelmemet inkább lekötötte,

Az akác tetején turbékoló gerlepár fészke.

Pelyhes fiókáik csodálkozva néztek le a mélybe,

Rezzelve bújtak össze az elhaladó utas léptére.

Az ismeretlen korú, nagy szilfához értem,

Mely, mint egy bástya állt kevélyen,

Tetejére, mint királyi korona, gólyafészek volt rakva,

Peremén, mint egy őrszem állt, egy lábon a gólya.

Szinte észrevétlenül az esőmosta lejtőhöz értem,

Közben a mellettem magasodó öreg kastélyra néztem.

Mint egy erős vár, vastag falával állt a domb tetején,

Méltatlanul, magtárként szolgált a hatalom kényeként.

A nagy meleg egyre csak szárította torkom,
Csak a kerek kúthoz érjek- magamban, ezt mondom.

A túlfolyó víz utat tört az út mellett,
Belőle egy nagyobb tócsa kerekedett,
Benne vidáman lubickolt sok kacska és liba,
Látszólag céltalanul úszkálhattak oda és vissza.

A kereszteződés közepén állt a jó vizű kerekkút,
E nyári hőségben hosszú volt az ide út.
A feltörő víz a napfényben, mint ezernyi kristály,
Aláhullva telíti a medencét, mint tengert a dagály.
Szomjoltás, hűsítés okán sokat kortyoltam,
Csak úgy pőrén fejemet a jó nedű alá tartottam.
Felfrissülve, helyem átadtam a kannákkal érkezőnek,
Hogy megtöltve azokat, belőle minél előbb vihessenek,
A fényesen sütő naptól elbújva a közeli nagy eperfa alá álltam,
A közeledő ismerős két lovas kocsit ott türelmesen vártam.

A gazda és lovai is jó nagyot ittak,
De tovább már velem együtt indultak,
A lovak patái a poros úton tompán pufogtak,
A hajtó és utasai is a jó vizű kútról duruzsoltak.
Az álmot a reggeli nap sugara oszlatta szét,
Ellentmondást nem tűrően nyitotta ki az álmodó szemét.

Ha most sétálsz, találsz még gerlepárt,
De ne keresd a kerekkutat, a nagy szilfát.
Az öreg kastély, mintha bűnös lenne, térden áll,
Ha nem vigyázunk, az emlékük is messze száll.

Pásztor János

Tóalmás

2007. 06. 27.